

Arvoisa Pääministeri Alexander Stubb

Sisäministeri Päivi Räsänen

Valtiovarainministeri Antti Rinne

Poliisiylijohtaja Mikko Paatero

Kirjoitan teille huolestuneena Suomen kansalaisena, viidennen polven Suomen juutalaisena, Helsingin juutalaisen seurakunnan puheenjohtajana, mutta eritoten lasten isänä.

Jaan koko sivistyneen maailman järkytyksen Charlie Hebdo -lehden toimituksessa tehdystä joukkomurhasta. Vain pari päivää sen jälkeen kosher-kauppaan Pariisissa tehty isku sai minut juutalaisena myös hämmennyksen valtaan.

Tunnen surua uhrien ja heidän perheidensä puolesta, mutta samalla tunnen pelkoa ja ahdistusta, sillä iskujen tapahtuminen juuri Ranskassa oli kuitenkin vain sattumaa. Edellinen kuolonuhreja vaatinut juutalaiseen kohteeseen ja siviileihin kohdistunut isku tapahtui Belgiassa vain kuukausia aiemmin. Seuraava isku saattaa tapahtua kynnyksellämme. Eurooppa on muuttunut, eikä Suomi ole enää vuosiin ollut lintukoto.

Helsingin juutalaisella seurakunnalla on, myös turvallisuusorganisaatiomme mielestä, hyvä keskusteluyhteys paikalliseen poliisiin. Poliisi on ollut suurimpina juutalaisina pyhinä muutamia kertoja vuodessa partioautolla paikalla turvaamassa toimintaamme. Tästä olemme erittäin kiitollisia. Mutta kuten Ranskan Toulouseen vuonna 2012 tehty isku osoitti etteivät terroristijärjestöt tai ns. yksinäiset sudet välttämättä katso kohdetta tai viikonpäivää. Tuolloin kolme sotilasta ampunut mies iski juutalaiskouluun ja murhasi kolme pikkulasta sekä rabbin.

Iskut synnyttävät lisää iskuja. Terroriteot, aivan kuten kouluampumiset ja -uhkaukset lisäävät aina uusien vastaavien tekojen riskiä joko samalta organisaatiolta tai matkijoilta. Samaa ilmiötä osoittavat mellakoinnit synagogien ulkopuolella sekä hyökkäykset kouluihin ja juutalaisiin instituutioihin Euroopan sydämessä. Viime viikon iskujen jälkeen saimme todistaa myös kymmeniä ikäviä kostoiskuja muslimikohteisiin.

Tiedostin tämän, kun Pariisin kosher-kaupan piiritystilanne oli käynnissä. Yritin koko tuon iltapäivän ja illan yhdessä turvallisuusorganisaatiomme kanssa saada poliiseja vartioimaan seurakuntakeskustamme, jossa myös peruskoulumme ja päiväkotimme toimivat. Tämä ei onnistunut Euroopan-laajuisesta terrori-iskujen uhasta huolimatta. Törmäsimme seinään nimeltä resurssipula: ”Poliisivoimamme ovat taloudellisesti tiukassa paikassa säästöjen takia, eikä joka paikkaan riitä resursseja.” Seuraavaksi maanantaiksi saimme muutaman tunnin ajaksi partion paikalle turvaamaan koulumme aukeamista. Tästäkin olemme luonnollisesti erittäin kiitollisia.

Yritämme toki ensisijaisesti huolehtia turvallisuudestamme itse ja pärjätä ilman yhteiskunnan resursseja. Tilanteemme tiedostaen olemme asentaneet erittäin kehittyneitä kamera- ja

lukitusjärjestelmiä, rakentaneet raskasta ja kallista turvainfrastruktuuria sekä samalla monin tavoin hankaloittaneet jopa omien jäsentemme kulkua keskukseemme. Tiedättekö Suomesta mitään toista koulua tai pyhättöä, jonne päästäkseen täytyy ohittaa useita hyökkäyksen estäviä rakennelmia ja vartijat? Kuten kuka tahansa luonamme vierailut voi todeta, porttiemme sisäpuolelle ei pääse helpolla. Suomessa on helpompi päästä sisäministeriöön kuin juutalaiseen seurakuntaan. Tämä ei luonnollisestikaan ole ylpeyden aihe.

Seurakunnassamme on vain noin 1 100 jäsentä. Panostukset turvainfrastruktuuriin ovat viime vuosina olleet satojatuhansia euroja. Pelkät niiden päälle tulevat juoksevat kustannukset ovat toistasataatuhatta euroa. Olemme keстомme äärilaidalla, resurssiemme rajoilla.

Suomi on toistaiseksi ainoa Pohjoismaa, joka ei taloudellisesti millään lailla tue juutalaisten yhteisöjensä turvallisuuden ylläpitoa. Avustusanomuksiin on vastattu, ettei budjetissa ole varoja ja todettu, että jos meille annetaan niin muillekin pitää antaa.

Jos Suomessa on jokin toinen kulttuurikeskus, koulu tai pyhättö, joka kohtaa vastaavan turvallisuusuhan ja on viikoittain erilaisten ääriliikkeiden häirinnän kohteena, sitä tulee mielestäni ehdottomasti tukea kaikin mahdollisin resurssein.

Suomenjuutalaiset sotaveteraanit ovat kertoneet minulle itsenäisyyspäivän muistotilaisuuksissamme, että sotien aikana kaverit rintamalla tarjoutuivat majoittamaan maataloilleen tai muuten piilottamaan heidät, mikäli ”pahin tapahtuisi”. Nyt minulla on päällimmäisenä se ikävä tunne, ettei samanlaista avuntarjousta enää kuulu.

Toivon todella olevani väärässä.

Mahdollisuus ja oikeus kulttuurimme ja uskontomme harjoittamiseen turvallisissa olosuhteissa on yhteisöllemme elinehto.

Helsingissä 14.1.2015

Helsingin juutalainen seurakunta

Yaron Nadbornik

Puheenjohtaja